

Příběhy na KOLECH

Katarína Brončková

● — pointa

Příběhy na kolech

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Brončeková

Příběhy na kolech – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Příběhy na KOLECH

Příběhy na KOLECH

Katarína Brončeková

● — pointa

Copyright © Katarína Brončeková

Ilustrace © Klára Drahotová

ISBN tištěné verze 978-80-267-5252-3

ISBN e-knihy 978-80-267-5420-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Tuto knihu věnuji svým synům
Samkovi a Kubkovi,
v jejichž světě se tyto příběhy zrodily.*

VILÉM - formule, která to nevzdala

Vilém z Bernu

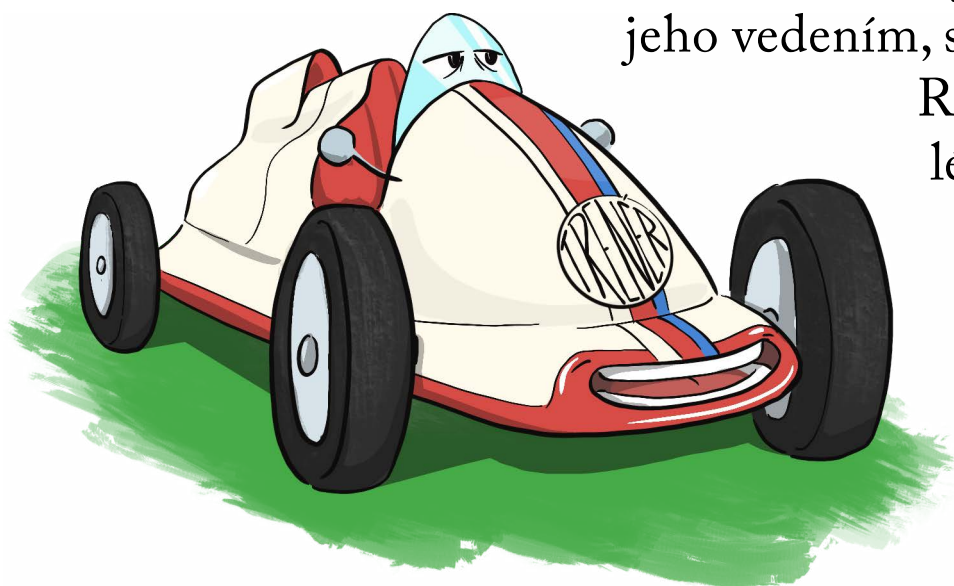
Ve švýcarském městě Bern žil nový závodní monopost formule 1 jménem Vilém. Zúčastnil se již několika závodů – a všechny prohrál. A to i přesto, že měl nejmodernější motor na světě a tankoval to nejdražší palivo, které existovalo. Situace došla až tak daleko, že jakmile se objevil na závodisti, ostatní vozy hulákaly, aby to bylo slyšet až do depa: „Stovku nejlepšího benzínu tomu, kdo to natře tomuhle ubožákovi o nejvíc kol.“ Vilém byl z toho zdrčený. Velmi chtěl patřit mezi ty nejlepší, ale nevěděl, jak to má udělat.

Setkání s trenérem Rossem

O kondiční přípravu jednoho z nejúspěšnějších závodních vozů F1 světa Ralfa se již několik let staral trenér Ross.

Ross byl opravdovou legendou mezi trenéry. Byl již v důchodovém věku, ale během své dlouholeté trenérské kariéry měl pod palcem například monoposty Ferrari nebo Mercedes, ze kterých se staly, pod jeho vedením, světové jedničky.

Ross potkával Viléma na trénincích, kde si všiml jeho talentu a ohromné bojovnosti.

Když ho viděl na okruhu, pomyslel si: „To je velká škoda, že

toho kluka nikdo ne-

trénuje. Má velký potenciál být formulí na světové úrovni, ale když nevidí, co dělá špatně, bude se tady jen plácet.“

Po dalším neúspěšném kvalifikačním závodě na okruhu v Barceloně to Rossovi nedalo a Viléma oslovil:

„Ahoj, Viléme,“ pozdravil. „Já jsem Ross. Možná si postřehl, že tady trénuji Ralfa. Pozoruji tě od doby, kdy ses objevil v týmu. I když nemáš dobrou výkonnost, myslím si,

že v tobě něco je. Pokud bys chtěl, ujal bych se tě jako kondiční trenér.“

„Vážně?“ podivil se Vilém. „Samozřejmě že chci!“

„Dobře,“ usmál se trenér „Musíš mi ale slíbit, že budeš tvrdě pracovat a poslouchat každé moje slovo.“

„Domluveno!“ souhlasil Vilém.

„Tak zítra ráno v osm na dráze.“

Rok dřiny

Druhý den Vilém dorazil přesně včas. Trenér ho požádal, aby zajel co nejrychlejší kolo. Vilém poslechl a zatímco jel, jak nejlépe uměl, trenér ho sledoval dalekohledem na dráze a pečlivě si dělal poznámky.

Když Vilém po přejezdu cílové rovinky zastavil, Ross k němu dojel a přímočaře prohlásil: „Viléme, povím ti to na rovinu. Děláš tři velké chyby – jsi pomalý na startu, špatně řadíš a v zatáčkách příliš driftuješ. Ale všechno se dá napravit vytrvalým tréninkem – pokud opravdu chceš.“

„Chci!“ odpověděl bez váhání Vilém. „Udělám všechno, co bude třeba!“

A tak začal rok neúnavného tréninku. Nejtěžší pro Viléma bylo pochopit a změnit celou techniku jízdy a poté ji přizpůsobit počasí na dráze. Měl pocit, že nový způsob jízdy ho hází na úplný začátek. Byl pomalejší než kdy předtím,

protože řazení mu nešlo od ruky. Myslel si, že nic neumí a celé jeho snažení je marné. Jen Ross byl trpělivý a pokaždé ho uklidňoval:

„Tvé pocity, Viléme, jsou normální, protože zbavit se zlovyků je obtížné. Musíš jen vytrvat a časem se to zlepší, slibuji.“

Každý den kolo za kolem, stovky startů a nespočet hodin v zatáčkách... až nakonec ta snaha začala přinášet vytoužené ovoce. Vilém cítil, jak řazení, které bylo předtím tak obtížné, se náhle stává automatickým. Jako kdyby dlouho jezdil se zataženou ruční brzdou, která se z ničeho nic uvolnila a vystřelila ho kupředu.

Mezi Rossem a Vilémem se vytvořila důvěra. Vilém věřil, že všechno, co ho Ross naučil, mělo smysl a začal si věřit, že dokáže porazit ty nejlepší.

Jeho šance dokázat sobě i všem ostatním, že na to má, se blížila – závod *Grand Prix Monaka*.

Kvalifikace

Na startu kvalifikace kolem něj stály naleštěné závodní vozy Ferrari, Mercedes, McLaren i Aston Martin. Vypadaly namyšleně – a bylo jasné, že Viléma nikdo nebere vážně. Cítil trému, ale někde hluboko uvnitř věděl, že po roce dřiny nastal konečně jeho den.

Když se rozsvítila zelená, opřel se do plynu. Motor zahučel, kola se zakousla do asfaltu. Vilém se soustředil na vše, co se naučil – hladký start, přesné řazení, ideální stopa v zatáčkách. A světe div se! Po šestnácti minutách nevypadl – postoupil do další kvalifikace.

„Jo!“ zvolal radostně. To se mu ještě nikdy nestalo. A když prošel i druhou a třetí částí, uvěřil, že jeho čas skutečně nastal.

Hlavní závod

Vilém stál bok po boku s dvaceti nejlepšími závodníky světa na startu hlavního závodu. Slunce se odráželo od naleštěných kapot, technici a reportéři pobíhali kolem, a vytvářeli tak v závodnících pocit možná až příliš velké důležitosti. Viléma však nadále přehlíželi – nejspíš pro ně byl pořád jen outsiderem bez šance.

Zahřívací kolo bylo jen velká show. Motory burácely, formule sebou házely ze strany na stranu, aby zahřály pneumatiky i brzdy a rozprostřely teplotu v motoru a hydraulice. Také naposled kontrolovaly řízení, spojku, převodovku a baterii před ostrým startem. Napětí rostlo. Po projetí kola monoposty zaujaly svá místa na startovním roštu. Velká tabule před nimi se rozzářila pěti červenými světly. Napětí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příběhy na kolech.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.